

Майстер

Генрі Водсворт Лонгфелло

Край вогню задумавсь майстер
Про таємний сором свій.
Зблідлий, змучений, на славу
Все ж не кидає надій.

Він над постаттю Мадонни
Сил не жалував своїх,
Але образу святого
Ухопить ніяк не міг,

Кедр привезено коштовний
З дальніх східних островів.
Скільки він ночей безсонних
Із різцем над ним провів!

І тепер, упавши в розпач,
Він чоло схилив у тьму,
І нарешті сон глибокий
Забуття приніс йому.

Враз він чує клич: "О майстре!
Ухопи цей дуб з огню!
З головешки, що палає,
Мрію вирізьби свою!"

Встав, схопив з огню поліно,
В воду разом занурив —
І створив із нього образ,
Що митця задовольнив.

О художнику, поете!
Давній заповіді вір:
Те бери, що бачиш близько!
Хай із нього й буде твір!

Переклад В. Мисика